



## 'UTBAH IBN GHAZWAAN

### Imorgon ska ni se hur makthavarna efter mig är

Bland de förnämaste muslimerna och de första muhaajiruun till Abyssinia och sedan Al-Madiinah, bland de extraordinära krigare som bevisade sin tapperhet i Allahs sak, fanns denne reslige, klarögde och ödmjukhjärtade man, 'Utbah Ibn Ghazwaan.

Han var bland de första sju som omfamnade islam och sträckte ut sina högra händer till Allahs Sändebuds ﷺ högra hand. De gav honom trohetseden medan de utmanade Quraish med all sin uthållighet och kraft inför hämndens vilja. Under missionens första dagar, dagarna av svårighet och skräck, stod 'Utbah Ibn Ghazwaan, tillsammans med sina bröder, modigt, vilket senare visade sig vara just det förråd som närmade det mänskliga samvetet och fick det att växa i tidens gång.

När Allahs Sändebud ﷺ beordrade sina följeslagare att emigrera till Abyssinia gick 'Utbah med dem, men hans längtan efter Profeten ﷺ tillät honom inte att slå sig ned där. Snart skyndade han tillbaka till Makkah där han stannade nära Sändebudet tills det var dags för Hijrah till Al-Madiinah. Sålunda emigrerade 'Utbah igen med muslimerna.

Efter att Quraish hade inlett sina provokationer och krig var 'Utbah alltid

bärande sin lans och båge, använde dem skickligt och bidrog med sina troende bröder till att förstöra den gamla världen, inklusive alla dess avgudar och lögner. Han lade dock inte ned sina vapen efter att den ädle Sändebudet hade dött, utan fortsatte att kämpa. Hans jihad mot de persiska arméerna var storslaget.

De troendes befälhavare Omar Ibn Al-Khattaab sände honom för att erövra Al-Abullah och rena dess land från perserna som betraktade det som en farlig aktionszon från vilken de kastade sig ut mot de muslimska trupperna som marscherade genom det Persiska imperiets land i ett försök att rädda Allahs länder och slavar. Medan Omar tog farväl av honom och hans armé sade han: "Gå fram på er väg tills ni når det yttersta arabiska landet och det närmaste utländska landet. Gå, och må Allah välsigna er. Inbjud till Allah den som svarar er, och pålägg jizyah den som vägrar, eller använd annars ert svärd utan nåd. Trötta ut fienden och frukta Allah, er Herre."

'Utbah avancerade i spetsen för en armé som inte var stor tills de nådde Al-Abullah, där perserna samlade en av sina starkaste arméer. 'Utbah organiserade sina trupper och stod längst fram bärande sin lans som aldrig missade sitt mål. Han ropade ut till sina soldater: "Allahu akbar (Allah är den störste), och Allah ska uppfylla Sitt löfte", som om han läste något osynligt. Det var inte mer än välsignade patrullrundor innan Al-Abullah kapitulerade. Dess land renades från de persiska soldaterna, dess folk befriades från det tyranni som ofta hade plågat dem, och den Store Allah hade uppfyllt Sitt löfte.

På samma plats som Al-Abullah planlade 'Utbah staden Al-Basrah, byggde upp den och uppförde dess stora moské. När han ville lämna staden och återvända till Al-Madiinah och fly från styrelseansvarets bördor, beordrade de troendes befälhavare honom att stanna. 'Utbah stannade på sin plats och ledde folk i bön, undervisade dem i religion, dömde mellan dem med rättvisa och gav dem det mest underbara exemplet i asketism, fromhet och enkelhet. Han kämpade hårt mot det slöseri och den lyx hos dem som gillade bekvämligheter och begär.

En dag höll han ett tal och vände sig till dem. Han sade: "Vid Allah, jag var den sjunde av de första sju hos Allahs Sändebud ﷺ, och åt ingenting annat än trädlöv tills mungiporna blev sår. Jag fick ett klädesplagg. Jag skar det i två halvor och gav den ena halvan till Sa'd Ibn Maalik och bar den andra halvan."

'Utbah brukade frukta världens slöseri och för att skydda sin religion och muslimerna försökte han övertala dem att utöva asketism och måttlighet.

Många försökte avvända honom från sin väg, väcka en känsla av styrande i hans själ och uppmärksamma honom på styrelsens rättighet, i synnerhet i de länder som aldrig hade vant sig vid denna typ av asketiska styresmän och vars folk brukade respektera rangfyllda och överlägsna uppträdanden. Men 'Utbah brukade svara dem: "Jag söker tillflykt hos Allah från att vara stor i er värld och liten i Allahs åsyn." När han fann folk uttråkade av hans stränghet förmådde han dem till allvar och anspråkslöshet och sade: "Imorgon ska ni se hur makthavarna efter mig är."

När det var Hajj-säsongen utsåg han en av sina bröder till efterträdare och gick för att förrätta Hajj. När han var klar reste han till Al-Madiinah och bad de troendes befälhavare att entlediga honom från styrandet. Men Omar ville inte förlora den vördnadsvärde asket som flydde från det som mänskliga munnar vattnas av. Han brukade säga till dem: "Ni belastar mig med era förtroenden och lämnar mig ensam? Nej, vid Allah, jag ska aldrig entlediga er." Och det var vad han sade till 'Utbah Ibn Ghazwaan.

Eftersom 'Utbah inte kunde göra annat än att lyda, tog han sin kamel och red tillbaka mot Al-Basrah. Men innan han steg upp på den vände han sig mot Qiblan och lyfte sina bedjande händer mot himlen och åkallade den Allsmäktige Allah att inte låta honom återvända till Al-Basrah eller till styrelseansvar igen. Hans åkallan besvarades, ty medan han var på väg till detta styrande dog han. Hans ande överlämnades till sin Skapare. Den var lycklig med vad den hade utövat och gett, med sin asketism och återhållsamhet, med den nåd Allah hade fullbordat över den och med den belöning Allah hade förberett för den.